

En liten jämförelse.

Nu tar vi oss tillbaka till våren 1957 och en skolgård i en mindre ort i en annan kommun än Kalmar. En tredjeklass skall ha gymnastik med lek och idrott, som det stod i betyget, utomhus, dvs. vi skulle dela in i två lag och spela brännboll på skolgården.

Alla i klassen var unga, oskyldiga, taniga och mer eller mindre blyga. Blygast av alla var dock Monika (vi kan kalla henne så). Monika var enda barnet, fadern drev ett litet enmansföretag i andra generationen och mamman var hemmafru. Nästan alla mammor var f.ö. hemmafruar på den tiden. I de flesta hem var det nog inte alltid så gott om pengar - men vi visste ju inte om något annat. På den här tiden köpte man därför kläder "att växa i" dvs. man köpte för stora kläder som det stackars barnet sedan skulle växa "ifatt". Det var, trots detta, en bra och lycklig uppväxt!

Många barn i klassen hade fått nya vårkläder (att växa i) – så även Monika. Brännboll på våren, i solsken, blir varmt för små barnakroppar och till sist sprang alla omkring i långbyxor / kjolar och skjorta / blus. Monika hade, som vanligt, blivit vald bland de sista men nu var det hennes tur att slå. Det platta slagträet - naturligtvis, bollen i vänsterhanden och så ett uppåtriktat slag med slagträet i högern. (tjejslag) Bra slag! Hon stannade dock, sin vana trogen, på första plattan. Nu skulle Bengt slå. Bra träff och Monika startade sitt anlopp, hon må ha varit blyg – men hon var ganska snabb, mot andra plattan när katastrofen inträffade!!!

Min mamma var orolig för det mesta som rörde sig men mera orolig var nog Monikas mamma. Den där vårsolen var ju dokumenterat ytterligt förrädiskt och små flickor och pojkar kunde förkyla sig både här och där om inte mamman såg till att telningen hade tillräckligt med varma kläder på sin taniga kropp.

Fru Karlsson hade bland annat köpt nya underkläder till Monika. Då fanns förvisso underbyxor av vanligt snitt men den där vårsolen var, som sagt, förrädiskt kall och Monika hade blivit tillsagd att ta på ett extra par underbyxor. Kommer ni ihåg dom där oformliga, bylsiga, laxrosa sakerna i någon slags trikå? (Augustina kallade dom för höneburar). Såna hade nu Monika på sig – köpta att växa i!!

Mitt i anloppet mot andra plattan ger resårbandet på högerbenet upp för påfrestningen och börjar glida nerför benet. Strax därpå ger även resårbandet på vänsterbenet upp och nu springer Monika i full fart mot räddningen på andra plattan – samtidigt som den stackars flickan försöker dra upp sina alltför stora, laxrosa underbenkläder in i skydd under klänningen!! Ta er tio sekunder och tänk er den synen! Tanig nioåring i full galopp, med vilt viftande flätor och långa, riktigt långa, laxrosa underbyxor strax under knäna - jag ryser ännu vid minnet!

Men nu inträffar något ännu märkligare som jag tänkt på först i vuxen ålder.

Ingen retade henne! Ingen pekade finger åt henne! Ingen skrattade åt henne (förrän nu - 61 år senare)!

Dra gärna parallellen med idag. Stringrosa mot hönebur. Urinvägsinfektion var säkert inte ens uppfunnen då. Det var bättre förr! ☺ ☺

Men ändå: Stackars Monika!

Lille gubben